

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

XIV. 25. Quid sit Socratis Deus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

δὲν ἅπαξ ἤθει ψυχῆς ἐμπροσθα ἐπιλάβηται ὕλης πονη-
ρᾶς, καὶ ἐξουσίας ἀδεῆς, καὶ ἀνεπιτιμῆτος τόλμης ^a.

citas, postquam semel animam occupavit, in eaque dignam
se materiam, licentiam nimirum impudentem, atque effrae-
nem inuenit audaciam.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Δ'.

Τί τὸ δαιμόνιον Σωκράτους.

Θαυμάζεις εἰ Σωκράτει συνῆν δαιμόνιον, Φίλον, μαν-
τικόν, αἰεὶ παρεπόμενον, καὶ μόνον ^b τῇ γνώμῃ
αὐτῆ ἀνακεκραμένον, ἀνδρὶ καθαρῷ μὲν τὸ σῶμα,
ἀγαθῷ δὲ τὴν ψυχὴν, ἀκριβεῖ δὲ τὴν δίαιταν, δεινῷ
δὲ φρονεῖν, μυσικῷ δὲ εἰπεῖν, εἰς δὲ τὸ θεῖον εὐσεβεῖ,
οἷα δὲ τὰ ἀνθρώπινα; τί δὴ ποτε ἔν τῷτο μὲν θαυ-
μάζεις γύναιον δὲ τὸ τυχόν Δελφικόν Πυθοῖ, ἢ Θεσ-

DISSERT. XIV.

Quid sit Socratis Deus.

Miraris Deum quendam adfuisse Socrati, amicum, et futuri
praescium, comitem vitae indiuiduum, mentisque illius
hospitem; homini, qui et corpore purissimus, et animo opti-
mus, et viuendi ratione perfectissimus, et in dicendo esset
suauissimus, qui pie cum Deo, sancte cum hominibus versa-
batur? Cur hoc, inquam, miraris: nec miraris vulgarem
mulierculam Delphicam Pythone, aut virum Thesprotum Do-
donae,

quidem male. Sed Regio co-
dici parendum duximus, cum
veterrimus sit, et optimae
notae.

καὶ ὑπερετεῖν ὑπερσεῖας ἀνεπιτιμῆ-
τες καὶ παντοδαπὰς. et XXXII.
τῷτο τέλος ἀνεπιτιμῆτε ἐξουσίας
hic immoderatae licentiae est
finitis, vt bene vertit Heinsius.

^a ἀνεπιτιμῆτε τόλμης.] Recte
sic Diff. IV. ὃ δὲ λέγειν ἀνάγκη

ἀνετεῖ ἐξουσίας eodem sensu He-
rodianus II. 14. 17. M.

DISSERT. XIV. vulgo XXVI.

Sectio α.

^b μόνον ἔ.] Sic codices, non μονονεχί.

Q 4

c ἢ διότι

πρωτὸν ἄνδρα ἐν Δωδώνῃ, ἢ Λίβυν ἐν Ἄμμωνος, ἢ Ἴωνα ἐν Κλάρω, ἢ Λύκιον ἐν Ξάνθῳ, ἢ Βοιωτὸν ἐν Ἰσμηνίῳ, τῶν ἅπαντας ἔθαιμάζεις τῷ δαιμονίῳ ἐσημέρα συγγιγνομένους, καὶ ἔτὰ σφίσι μόνον πρακτέα ἢ μὴ γινώσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις χρησμοδῶντας καὶ ἰδία καὶ δημοσίᾳ; ἢ διότι ἢ μὲν πρόμαντις καθίζουσα ἐπὶ τρίποδος, ἐμπιπλαμένη δαιμονίῳ πνεύματος^d, χρησμοδεῖ ὁ δὲ ἐν Ἰωνίᾳ ὑποφῆτης, ὕδωρ ἐκ πηγῶν ἀρυσάμενος^e καὶ πῖον, μαντικῶς ἔχει οἱ δὲ

donae, aut in Ammonis templo Libycum, aut Ionicum Clari, aut Lycium Xanthi, aut in Apollinis Ismenii aede Boeotum, aliosque multos quotidie cum Deo egisse; nec in rebus tantum suis, quid aut fugiendum aut sequendum esset, admonitos fuisse, sed et aliis, qua publice, qua priuatim, oracula reddidisse? An quia fatidica illa antistes tripodis infidet, diuinoque afflata spiritu responsa edit? aut quia vates ille Ionicus, aqua e fontibus hausta, futura discit? aut quia humicubae

^c ἢ διότι etc.] Scribendum arbitror ἢ, uel, aut; non num. plene ita foret, ἢ [τι ἔθαιμάζεις] διότι etc. Aut cur non mizaris quod etc. M.

^d καθίζουσα ἐπὶ τρίποδος, [ἐμπιπλαμένη] δαιμονίῳ πνεύματος,] Vulgo ἐμπιπλαμένη, sed in Reg. et Harleian. ἐμπιπλαμένη recte scribitur; non enim tripas, sed ipsa Pythia numine fuit plena. De tripode vide sis scholiasten in Aristophanis Plutum v. 9. Origenis in Cellum lib. III. p. 125. Διὰ τῆ Πυθίᾳ σομίᾳ περικαθεζομένη τῇ καλεσμένῃ προφήτιδι πνεῦμα διὰ τῶν γυναικείων ὑπεισέρχεται τὸ μαντικόν etc. Idem lib. VII. pag. 333. Ἰσόρηται περὶ τῆς Πυθίᾳ — ὅτι περικαθεζομένη τὸ τῆς Κασαλίας σομίσι ἢ τῷ Ἀπέλλωνος προφήτι

δέχεται πνεῦμα διὰ τῶν γυναικείων κόλπων. Chrysostomus Hom. XXIX. in I. Epist. ad Corinth. tom. III. pag. 430. edit. Eton. Λέγεται τοίνυν αὐτῇ ἢ Πυθίᾳ γυνή τις ἔσα, διαιεῖσα τὰ σκέλη, εἰδῶ πνεῦμα πονηρὸν κάτωθεν ἀναδιδόμενον, καὶ διὰ τῶν γεννητικῶν αὐτῆς διαδύομενον μορίων, πληρῶν τῆς γυναῖκα τῆς μανίας. Quid tunc apud Hebraeos significet, haud opus est ut dicam. Vide cl. Clericum in Aetor. XVI. 16. Adeatur Iamblichus de Myst. sect. III. cap. XI. p. 73.

^e ὕδωρ ἐκ πηγῶν ἀρυσάμενος] Anacreon Od. XIII.

Οἱ δὲ Κλάρε παρ' ὄχθαις
Δαφνηφόροισι φοῖβη
Λάλον πτόντες ὕδωρ,
Μεμηγότες βοῶσιν.

Plinius lib. II. §. 106. Colophonense

χαμεῦναι, καὶ ἀνιπτόποδες f, ἐν Δωδώνῃ θεραπεύοντες
δρῦν, παρ' ἐκείνης, ὡς ὁ Θεσπρωτῶν λόγος, μαθόν-
τες χρησμοδῶσιν g;

β'. Ἐν Τροφώνιᾳ γε μὴν (καὶ γὰρ τῆτο μαντεῖόν ἐστιν
ἐν Βοιωτίᾳ ἤρωος Τροφώνιᾳ περὶ Λεβαδίαν πόλιν) ὁ δεό-
μενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενος

illi, siccupides, quercum colunt, eiusque instinctu, ut The-
sproti tradunt, et discunt futura, et aliis dicunt?

2. Sed et in Trophonii antro (nam et hic circa urbem Le-
badiam locus vaticiniis est destinatus, ab heroe dictus Tro-
phonio) qui consulere Deum vult, (puniceo indutus talari
amiētu,

phone in Apollinis Clarii specu
lacuna est, cuius potu mira red-
duntur oracula, bibentium bre-
viore vita. Porphyrius Epist.
ad Anebonem. pag. 3. Ἐνθε-
σιῶσιν — οἱ δὲ ὕδαρ πίνοντες, καθ-
άπερ ὁ ἐν Κολοφῶνι ἱερεὺς τῆ
Κλαρίᾳ. Prae reliquis autem
videndi Tacitus Annal. II. 54.
et Iamblichus de Myster. sect.
III. cap. XI.

f χαμεῦναι, καὶ ἀνιπτόποδες,
Haec verba de fellis Iouis Do-
donaei sacerdotibus adhibet
Homerus Iliad. π'. 235. Vide
Stephanum in Δωδώνῃ.

g θεραπεύοντες δρῦν, παρ' ἐκει-
νης, — μαθόντες χρησμοδῶσιν;
Scholiastes Lucani III. 179.
Quercus Ioui fuerant consecra-
tae, quae dabant responsa morta-
libus Et vetustissima quidem
fuit haec fama. Homerus
Odyss. ε'. 327.

Τὸν δ' εἰς Δωδώνην φάτο βήμενον
ὄφρα θεοῖο

Ἐκ [δρυός] ὑψικόμοιο Διὸς βα-
λὴν ἐπακρόση.

Plato in Phaedro, p. 356. οἱ δὲ
γ' ἐν τῇ τῆ Διὸς τῆ Δωδωναίᾳ ἱερῷ
[δρυός] λόγος ἔφασαν μαντικῆς
πρώτως γενέσθαι. Constantinus
Porphyrogenneta de Them.
lib. II. pag. 97. Δωδώνη, ἐφ' ἧς
ἡ [δρυός] ἡ φηγεγομένη τὰ τῶν δαι-
μόνων μυθήρια, ὅσον μνημονεύει καὶ
ὁ θεολόγος Γρηγόριος, λέγων ἕτως,
[ἡ] Δωδωναίας [δρυός] ληρήματα,
ἡ Καταλίας μαντικώτατον πόμα.
Habet haec Nazianzenus Orat.
XXXIX. p. 626. Scholiastes
ad Aeschyli Prom. Vinct.
v. 659. Δωδώνη πόλις, ἔνθα Διὸς
ἱερόν ἦν ἔχον δρῦν λαλῆσαν καὶ
μαντευσομένην. Ipse Aeschylus
v. 829.

Ἄμφι Δωδώνην, ἵνα
μαντεῖα θῶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτῆ
Διὸς
τέρας τ' ἄπιστον, αἰ προσήγορα
[δρυός.]

Ne plures sint indicandi, vide
fis interpretes ad Virgiliū Georg.
II. 16. Symmachum IV. 33.
et nos ad Dissert. XLI. 1.

Q 5

Sectio

ὀδόνῃ ποδήρει καὶ Φοινικίδι, μάζας τε ἐν χεροῖν ἔχων ἢ εἰσδύεται ὑπτίως κατὰ σομίς 5εῦδ' καὶ τὰ μὲν ἰδῶν, τὰ δὲ ἀκῶσας, ἀνεισιν αὐθις ὑποφῆτης αὐτάγγελος. Ἦν δὲ πρὸ τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα περὶ λίμνην Ἄορνον ἔστο καλεσμένη ἰμαντεῖον ἄντρον^κ, καὶ θρα-

amictu, libaque in manibus gestans, per angustum supinus ingreditur ostiolum; vbi nonnulla postquam vidit partim, partim audiuit, eripit iterum, nouusque interpretes ea, quae didicit ipse, aliis commemorat. Dicitur et in Italia circa magnam Graeciam, non procul a lacu, quem Aornon vocant, antrum esse fatidicum, cui homines praesunt, qui ab anima-

Sectio β.

ἢ ἐνσκευασάμενος ὀδόνῃ ποδήρει καὶ Φοινικίδι, μάζας τε ἐν χεροῖν ἔχων] Antrum Trophonii simul ac mores a consultoribus visitatos fuisse descripsit Pausanias in Boeot. cap. XXXIX. Isque testis est idoneus, quippe fuit αὐτόπτης. Γράφω, inquit p. 792. ἢ ἀκοήν, ἀλλ' ἑτέρας τε ἰδῶν, καὶ αὐτὸς Τροφώνια χρησάμενος. Lucianus in Dial. Menippi, Amphiloichi, et Trophonii tom. I. p. 267. Εἰ μὴ ἐς Λεβῶδειαν γὰρ παρελθῶ, καὶ ἐσαλμένος ταῖς ὀδόναις, γελοῖως μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσσερψύσω διὰ τῶ σομίς ταπεινῶ ὄντος εἰς τὸ σπήλαιον, ἢ ἀν' ἐδυνάμην εἰδένου, ὅτι νεκρὸς εἶ. Philostratus Vit. Apoll. VIII. 9. hac de re sic loquitur: [Λευκῆ] δ' ἐστὶν ἔσαλμένοι πέμπονται, μελιτῆτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μείλιγματα ἐσπετῶν, ἃ τοῖς κριτῶσιν ἐγχρίπτει. Sibi contradicunt noster et Philostratus, in eo, quod hic *albam*, ille vero *punicam* vestem descendantibus attribuit. Vide porro scholasten in Aristophanis Nubes

v. 508. Suid. in τροφώνιος, Hesygium in Μαγίδες, et Apostolium Cent. XIX. 59.

Ibid. ἐνσκευασάμενος ὀδόνῃ ποδήρει] Mallem ἐνσκευασμένος, Palsiue. Ἰππων Τριξίν ἐνσκευάζονται, Synesius *Encom. Caluit.* p. 55. Plutarchus in *Othone*, p. 1069. D. Γαλατικῶς ἀναξυρίσι: καὶ χερσὶν ἐνσκευασμένος. de Cecinna. M.

ἰ περὶ λίμνην Ἄορνον [ἔτω] καλεσμένην] Iste locus Ἄορνος dicitur est, quod aues, si superuolitent, enecentur. Vide Lucretium VI. 740. et Virgilium Aen. VI. 239. De νεκυομαντεῖω, quod illic esse ferebatur, diximus ad Ciceronis Tuscul. I. 16.

Ibid. περὶ λίμνην, Ἄορνον ἔτω καλεσμένην,] Lege: περὶ Ἄορνον, λίμνην ἔτω καλεσμένην, μαντεῖον ἄντρον, etc. Mox, p. 153. distingue, καὶ μαντικὸν καὶ συγγενόμενον ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο, ἀπηλλάττετο. M.

κ μαντεῖον ἄντρον,] Pindarus Olymp. VI. 7.

πευτῆρες τῶ ἀντες ψυχαγωγοί, ἕτως ὀνομαζόμενοι ἐκ τῶ ἔργου. Ἐνταῦθα ὁ δεόμενος, ἀφικόμενος, εὐξάμενος, ἐντεμῶν σφάγια, χεάμενος χοάς, ἀνεκαλεῖτο ψυχὴν ὄτραδὴ τῶν πατέρων ἢ Φίλων· καὶ αὐτῶ ἀπῆντα εἰδωλόν, ἀμυδρὸν μὲν καὶ ἰδεῖν ἀμφισβητήσιμον, φθρευκτικὸν δὲ καὶ μαντικόν, καὶ συγγενόμενον, ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο, ἀπηλλάττετο. Τῆτό μοι δοκεῖ τὸ μαντεῖον καὶ Ὀμηρος γνῆς¹, προσθεῖς τῶ Ὀδυσσεῖ τὴν ἐπ' αὐτῶ ὁδὸν^m, ἐκτοπίσαι τὸ χωρίον ποιητικῶς μάλα τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάττης.

γ. Ὅτι δὲ ταῦτα ἀληθῆ, ὥσπερ ἐστὶ, καὶ σώζεταιⁿ καὶ νῦν, τὰ μὲν αὐτὰ ἐκεῖνα οἶα ἦν, τῶν δὲ ἴχνη

rum euocatione, quod ibi fit, nomen habent. Huc qui oraculi causa venisset, precibus conceptis, caesa victima, libaminibusque rite effusis, cuiuscunque vellet, siue maiorum, siue amicorum suorum, umbram ciebat: quo facto prodibat tenuis anima, nec visu facilis, nec cognitu, quae tamen et voce praedita esset, et diuinandi peritia; cumque de iis, quae quaerebantur, respondisset, statim euanuit. Hoc oraculum nouisse mihi Homerus videtur, suumque eo deduxisse Vlysssem, quamvis poetica licentia locum illi extra oceanum nostrum assignarit.

3. Quod si haec vera sunt, sicut sunt reuera, cum praesertim quaedam illorum, sicut tum fuerant, adhuc seruentur,

Βωμῶ τε [μαντεῖω] ταμίας Διὸς
ἐν Πίσσῃ.

Vbi scholiastes, μαντεῖω δὲ ἀντι τῶ μαντικῶ. Pari ratione μαντεῖον θῶκον dixit idem Pythion. XI. II. et μαντεῖα γέφη Aeschylus Agam. 1274. Euripides Orest. v. 1666.

Ἦ Λοξία [μαντεῖε] σῶν θεσπισμάτων.

Vide sis et Iphig. Taur. v. 1267. Troad. v. 454. ac Ion. v. 130.

I^o Ὀμηρος γνῆς,] Strabo lib. V. p. 374. Ἐμύθειον οἱ πρὸ ἡμῶν ἐν τῶ Ἀργεῖ τὰ περὶ τὴν νεκυῖαν τὴν Ὀμηρικῆν· καὶ δὴ καὶ νεκυομαντεῖν

ἰσορῶσιν ἐνταῦθα γενέσθαι, καὶ Ὀδυσσεῖα εἰς τῆτο ἀφικέσθαι. Consentit Seruius ad Aen. VI. 107. Noster autem respicit ad Odyss. κ'. 511. seqq. Δ'. 13. seqq.

πὶ τὴν ἐπ' αὐτῶ ὁδὸν] Multo vsitatius ἐπ' αὐτὸ, tamen Diss. III. 2. occurrit, ἐκτεινόμενον ἐφ' ἡδονῆ. sed et de ista scriptura dubito. M.

Sectio γ'.

η^o Ὅτι δὲ ταῦτα ἀληθῆ, ὥσπερ ἐστὶ, καὶ σώζεται] Vulgo Ἔτι δὲ ταῦτα ἀληθῆ, ὥσπερ ἐστὶ, καὶ [γὰρ] σώζεται. Sed vox penultima nec in Mss. nec in editione Stephana

σαφῆ ἐκλείπτειται τῆς περὶ αὐτὸ Θεραπείας ὅ τε καὶ κομιδῆς. Θαυμαστὸν εἰ ταῦτα ρ μὲν ἔδεις ἠγείται ἀποπᾶ τε εἶναι καὶ ἔξω τρόπῳ, ἔδὲ ἀμφισβητεῖ περὶ αὐτῶν,

tur, in reliquis autem manifesta cultus illius religionisque superfint vestigia; illud tamen admiratione dignum est, neminem ut inepta haec aut absurda reiecisse unquam, aut in du-

Stephanica comparet. Heinius autem ex coniectura legit, *Ei δὲ ταῦτα ἀληθῆ*, nos *ὅτι δὲ ταῦτα ἀληθῆ*, idque fide codicis Harleiani. Vulgo quidem oracula, Christo nascente, prorsus filuisse iactitant; sed hanc opinionem redarguunt et hicce locus, et alii veterum plurimi. Vide cl. Dalaeum de Orac. Diff. II. p. 425. seqq.

Ibid. *ὅτι δὲ ταῦτα ἀληθῆ* etc.] Tota haec sectio est vna tantum sententia et ἐνθύμημα. Lectorem admodum attentum postulat. Ponam quod satis sit ad veram, ut mihi videtur, lectionem et distinctionem: *Ἐὶ δὲ ταῦτα ἀληθῆ, ὡς περ ἐστὶ, (καὶ γὰρ σώζεται — τῆς περὶ αὐτὰ (non αὐτὸ) Θεραπείας τε καὶ κομιδῆς) Θαυμαστὸν εἰ ταῦτα — καὶ χρησάμενος τιμᾷ· εἰ δὲ ἀνὴρ — καὶ ἄπιστον, ἔ καὶ τῆτον, ἄσπον αὐτὸ (non αὐτῶ) ἱκανὸν εἶναι, χρησιμαδεῖν ἐκ Ἀθηναίοις — βυλευομένοις, ἔδὲ Λακεδαιμονίοις — μαντευομένοις, ἔδὲ εἴ τις — ἠρώτα, ἔδ' εἴ τις διεπυθάνετο, ἔδ' εἴ τις — πλῆθει, ἔδὲ ἄλλο τι — τὰς Θεάς· (τάχα μὲν γὰρ — ἐπιστημῶν καὶ δυνάμεων) ἀλλὰ ταύτη γε ὁ Σωκράτης — ὅσα ἀνάγκη προσεφέρετο.* Si plene distinguas ante προσεφέρετο, sensum et connexio-

nem perdidideris. male quoque Interrog. nota ponitur post Θεός. Mentem Cl. Editoris, qui ex Cod. Harl. pro *ἔτι* dedit *ὅτι*, in it. sectionis, non assequor; neque ex loco ita constituto sensum ullum possum efficere. Caeterum, *εἰ δὲ ταῦτα ἀληθῆ, ὡς περ ἐστὶ*, recte habet, ut Diff. XVI. 9. *εἰ δ' ἐστὶ ἀθανάτος, ὡς περ ἐστὶν*, etc. de Anima loquitur: et XXXVIII. 7. *εἰ δὲ ἀγαθὸς ἦν, ὡς περ ἦν*, etc. Sensus vero, et locus quem ex Platonis Phaedro adducit Cl. Vir, clare probant, ut mihi videtur, legendum esse τῆτον, sc. Σωκράτην, non τῆτο' et αὐτῶ, sibi: quod et ultra patet ex particula καὶ ante τῆτον, hunc QVOQVE, aequae ac caeteri vates ante memorati. Paullo ante, pro τύχη δεξιωτάτη, idem coniecit ψυχῆ. Mallem τέχνη, praecessit enim φύσει γενναιωτάτη, sub qua ψυχῆ comprehenditur. Sed nondum tota haec ῥήσις ad liquidum perducitur: M.

ὅ τῆς περὶ αὐτὸ Θεραπείας] Lego περὶ αὐτὰ.

ρ Θαυμαστὸν εἰ ταῦτα] Vulgo Θαυμαστὸν [δὲ] εἰ ταῦτα. Sed Reg. et Harleian. voculam secundam non agnoscunt.

q [τύχη]

ἀλλὰ τὴν πίσιν παραδὲς τῷ χρόνῳ εἴσεισιν ἕκαστος μαν-
 τευσόμενος, καὶ ἀκῆσας διαπισεύει, καὶ πισεύσας χρη-
 ται, καὶ χρησάμενος τιμᾶ. Εἰ δὲ ἀνὴρ Φύσει τε κε-
 χρημένος γενναιοτάτῃ, καὶ παιδείᾳ σωφρονεστάτῃ, καὶ
 φιλοσοφίᾳ ἀληθεστάτῃ, καὶ τύχῃ δεξιωτάτῃ⁹, συγ-
 γίνεσθαι τῷ δαιμονίῳ ἠξιώθη πρὸς τῶ θεῷ, θαυμα-
 σὸν δοκεῖ καὶ ἄπιστον, καὶ τῆτο, ὅσον αὐτῷ ἰκανὸν εἶναι,
 χρησμοδεῖν¹⁰. ἐκ Ἀθηναίους, μὰ Δία, περὶ τῶν Ἑλλη-
 νικῶν κακῶν βουλευόμενοις, ἐδὲ Λακεδαιμονίοις περὶ
 στρατείας μαντευομένοις, ἐδὲ εἴ τις Ὀλυμπιάζε ἀγωνιζ-
 μενος περὶ νίκης ἠρώτα, ἐδὲ εἴ τις εἰς δικαστήριον καθ-
 ισάμενος, εἰ αἰρήσει, διεπυθάνετο, ἐδὲ εἴ τις ἤρα
 χρημάτων, εἰ πλετήσει, ἐδὲ ἄλλο τι τῶν ἐπὶ μηδε-
 μιᾷ προφάσει ἀξιοχρεῶν πραγματευομένων, ὑπὲρ ὧν

bium vocasse eorum potentiam; sola enim temporis praescri-
 ptione persuasus quiuis oraculum petiturus intrat; quae ab aliis
 audiuit, credit; postquam credidit, consulit; postquam consuluit,
 veneratur. Si vero homo, qui indole fit generosissima, et institu-
 tione apte temperata, veraeque semper addictus sapientiae,
 nec fortunae destitutus subsidio, hoc a Deo immortalis fit con-
 secutus, ut dignus huius, de quo agimus, Dei consortio ha-
 beretur; mirumne videbitur, aut fide indignum, et hunc,
 quantum sibi fatis esset, diuinare potuisse: non ut Atheniensibus
 de malis Graeciae deliberantibus oracula redderet, aut
 Lacedaemoniis de expeditione consulentibus, aut si quis in
 Olympicis ludis aut in iudicio certaturus de victoria quaere-
 ret, aut auarus de diuitiis, aliisque eiusmodi paruae rei nego-
 tiis,

9 [τύχη] δεξιωτάτη.] Ita qui-
 dem codices, et in versionibus
 suis hanc lectionem expressere
 Paccius et Heinsius; qua vero
 ratione dici queat Socrates
 τύχη δεξιωτάτη κεχρημένος, equi-
 dem nescio. Legendum suspi-
 cor ψυχῇ δεξιωτάτη.

τ καὶ [τῆτο,] ὅσον αὐτῷ ἰκανόν

εἶναι, χρησμοδεῖν.] Vulgo τῆτον
 Nos cum Mss. tum constructioni
 morem gessimus; nam Prono-
 men hoc ad δαιμόνιον refertur.
 Plato in Phaedro p. 343. A.
 Εἰμι δὲ ἔν μάντις μὲν, inquit So-
 crates, ὅσον ἑμαυτῷ μόνου ἰκανός.
 Et ad hunc locum noster
 respicit.

5 ταῦτα

ὁσημέραι ἐνοχλῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς θεάς; τάχα μὲν γὰρ καὶ ταῦτα ἦν ἱκανὸν ἢ καὶ τὸ Σωκράτης δαιμόνιον διειδέναί, εἴπερ ἦν μαντικόν· καὶ γὰρ ἰατρῶν ἄριστος, ὅσις αὐτῷ ἱκανὸς καὶ ἄλλω, ὁ αὐτὸς καὶ τεκτόνων καὶ σκυτοτόμων καὶ τῶν ἄλλων ἐξῆς καὶ ἐπιστημῶν καὶ δυνάμεων. Ἀλλὰ ταύτη γε ὁ Σωκράτης ἐπλεονέκτει, τῷ νῶ ταῖς τῶν θεῶν φωναῖς συγγινόμενος, ὅτι τὰ αὐτῶ ἢ ἐν καλῷ διατιθέμενος τῇ πρὸς τὸ δαιμόνιον συνουσία, τοῖς ἄλλοις ἀνεπιφθόνως τε καὶ ὅσα ἀνάγκη προσεφέρετο.

δ'. Εἶεν, τῆτο μὲν, φήσει τις, πείθομαι, ὅτι κατ'

tiis, pro quibus quotidie Deos obtundunt homines? Non quod haec fortasse ignouerit Deus Socratis, siquidem futurarum non ignarus esset rerum; nam et medicus, et faber, et coriarius, et in reliquis eodem modo facultatibus scientiisque, is optimus habetur, qui sibi sufficit et aliis. Sed hoc praere reliquis e Dei huius colloquio, quem contemplabatur mente, consecutus erat Socrates, ut primo vitam suam honeste, tanti comes numinis, institueret; aliis deinde, quoties necessitas ferret, sine invidia sese exhiberet.

4. Esto, dicet aliquis, haec ita se habere concedo, Socratem-

ἢ ταῦτα ἦν ἱκανὸν] Vulgo ταῦτα ἱκανὸν ἦν. Est a Mfs. ordo verborum, quem repraesentamus.

ε καὶ γὰρ ἰατρῶν ἄριστος, ὅσις αὐτῷ ἱκανὸς καὶ ἄλλω, ὁ αὐτὸς καὶ τεκτόνων] Canterus, Heinfio probante, reponit, ὡσαύτως καὶ τεκτόνων. Ast alio modo res, ut videtur, est aggredienda. In Mfs. Regio non visitur ἄριστος. Itaque rescribas velim, καὶ γὰρ ἰατρῶν ὅσις αὐτῷ ἱκανὸς καὶ ἄλλω, ὁ [ἄριστος,] καὶ τεκτόνων etc.

ἢ ἐπλεονέκτει, τῷ νῶ — συγγινόμε-

μενος, ὅτι τὰ αὐτῶ etc.] Vox ὅτι e loco suo mota est. Repono: ἀλλὰ ταύτη γε ὁ Σωκράτης ἐπλεονέκτει, ὅτι τῷ νῶ ταῖς τῶν θεῶν φωναῖς συγγινόμενος, τὰ αὐτῶ ἐν καλῷ etc. In Luca quidem inuenitur huiusmodi transpositio in hoc vocabulo, VII. 47. ἀφέντο αἱ ἀμαρτίαι αὐτῆς πολλὰ, ὅτι ἠγάπησε πολὺ pro, ὅτι ἀφέντο αἱ ἀμαρτίαι, ἠγάπησε πολὺ· et Iohann XII. 39. διὰ τὸ ἕκ ἡδύνατο πιστεύειν, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαίας, pro, ὅτι ἕκ ἡδύνατο πιστεύειν, πάλιν εἶπεν Ἡσαίας· sed puto vix occurrere apud Graecos politiores. M.

Sectio

ἀρετὴν τρόπον, καὶ φύσεως γενναιότητα, ἠξιώθη
ὁ Σωκράτης δαιμονίᾳ συνουσίας· τί δὲ καὶ ἦν τὸ δαιμό-
νιον, ποθῶ μαθεῖν. Ἐάν πρῶτον, ὡ τὰν, ἀποκρίνη-
μοι, πότερον ἤγῃ τι εἶναι δαιμόνιον γένος^x ἐν τῇ φύσει,
ὡς θεῶν, ὡς ἀνθρώπων, ὡς θηρίων, ἢ μὴ γελοῖον
γὰρ ἀνερωτῶν γ, τί ἦν τὸ δαιμόνιον Σωκράτης^z, τὸ
πᾶν ἀγνοῶντα. Οἷον εἰ καὶ νησιώτης ἀνης, ἀθέατος τῶ
ἵππων γένος καὶ ἀμαθέατος^a, ἀκῶν ὅτι ἦν Μακε-
δόνη βασιλεῖ κτήμα ὁ Βυκεφάλας, ὄχημα ἐκείνῳ μὲν

cratemque, qua virtute erat indolisque praestantia praeditus, ad consortium Dei admissum fuisse non nego; quis autem fuerit hic Deus, scire velim. Si quidem prius, amice, respondeas, utrum esse in natura credas huiusmodi Deos, quos daemones dicimus, sicut Deos esse credis, sicut homines, sicut belluas, an vero contra; ridiculum enim fit, quod Socratis fuerit daemonium scire velle, cum de genere toto adhuc dubites. Id enim tale est, ac si aliquis, qui semper in insula vixisset, nec unquam equum vidisset ullum, regem Macedonum inter reliqua sua habere iumentum quoddam audiret, cui Bucephalo nomen esset, idque regem tantum sefforem pati,

Sectio δ'.

^x δαιμόνιον γένος] Forte δαιμονίων, sequitur enim ὡς ἀνθρώπων, ὡς θηρίων. Quin et Pacius in suo Mss. sic videtur reperisse.

Ibid. δαιμόνιον γένος] Concinnius videretur δαιμονίων, vel δαιμόνων, ἢ θεῶν et ἀνθρώπων. infra, sect. 8. τὸ δαιμόνων γένος et, τῆς δαιμονίων φύσεως XV. 2. Mox tamen sect. 5. eiusd. Dissert. τὸ δαιμόνιον γένος occurrit. M.

γ γελοῖον γὰρ ἀνερωτῶν — ἐπειτα ἀνερωτῶν,] Vulgo, diuisis vocibus, editur ἀν ἐρωτῶν — ἀν ἐρωτῶν. Sed Reg. et Harl. vlti-

mum verbum coniunctim praesentant, quod et nobis in priore faciendum videbatur.

^z τὸ δαιμόνιον Σωκράτης,] Ita Reg. non τὸ Σωκράτης δαιμόνιον vt vulgo.

^a ἀθέατος τῶ ἵππων γένος καὶ ἀμαθέατος,] Nisi scirem Maximum saepe ponere Superlatiua pro Positiuis, putarem eum hic scripsisse, καὶ ἀμαθῆς τέως, εἰ ἴσθαι ἀπείρα, ad istud temporis, πρὸς τὸ παρὸν, Hesychius. Diss. IX. ἵνα τὸ ἀφανὲς τέως, ἐπὶ δικαστηρίῳ φωραθῆ· et XXVI. μετράκιον Τρωϊκόν, βυκεφάλας τέως. de Paride. M.

^b κτήμα

τιθασσόν, τοῖς δὲ ἄλλοις ἄβατον, ἔπειτα ἂν ἐρωτᾷ, τί ἦν πρᾶγμα ὁ Βυκεφάλας^b. Ἡπόρησε γὰρ ἂν ὁ διηγόμενος, πρὸς ἄνδρα ἀθέατον τῆς ἵππων φύσεως, εἰκότος σαφῆς.

ε. Τί δὴ νῦν; ἀπορῶντες περὶ τῆς δαιμονίας τῆς Σωκράτους, Ὁμήρῳ^c συνεγένοντο διηγόμενῳ αὐτῷ ἐκείνῳ ἢ διηγείτο^d; Περὶ μὲν τῆς Ἀχιλλέως, ὅτι ἐν ἐκκλησίᾳ

pati, ab aliis conscendi non posse; atque is ibi, quid rei esset Bucephalus, scire vellet continuo. Quid enim? an non hic protinus haerere alterum cogeret, quia exemplum non inueniret idoneum, quo huic, qui in uniuersum equum vidisset nullum, quid Bucephalus esset, respondere posset?

5. Quid ergo? qui de Socratis dubitant daemonio, nunquamne Homerum legerunt, ubi eadem cum illo ait? Ac primum de Achille, qui in militari concione eo similitatis

^b κτήμα ὁ βυκεφάλας,] Hic et paullo post editori Oxoniensi placuit βυκέφαλος; quod immerito factum, siquidem βυκεφάλας in Mss. utrobique legitur. Et Straboni quidem lib. XV. pag. 1023. pariter ac Arriano v. 14, 19. equus hicce βυκεφάλας nominatur. Sic et alii nonnulli. Curtius lib. VI. cap. V. 18. Equus regis Bucephalam vocabant — nec in dorso insidere suo patiebatur alium; et regem, quem velle adscendere, sponte sua genua submittebat. Agellius v. 2. Equus Alexandri regis et capite et nomine Bucephalus fuit. — Super hoc equo dignum memoria visum, quod ubi ornatus erat armatusque ad proelium, haud unquam inscendi sese ab alio, nisi ab rege, passus sit. Altera tamen terminatio, si modo Mss. nititur, haud est reiicienda; sic enim Aelianus H. A. VI. 44.

Etymologus, Stephanus in βυκεφάλεια, et Hesychius. Nihilominus apud Plutarchum in Alex. pag. 667. B. non βυκέφαλον, ut edunt, sed βυκεφάλαν scripserim. Ita certe nomen hoc effert ille pag. 690. D. 699. D.

Sectio ε.

^c τί δὲ νῦν; ἀπορῶντες — Ὁμήρῳ συνεγένοντο διηγόμενῳ αὐτῷ ἐκείνῳ ἢ διηγείτο;] Lego ex sensu et scripturae vestigiis: ὅτι δὲ νῦν ἀπορῶντες περὶ τῆς δαιμονίας τῆς Σωκράτους, Ὁμήρῳ ἢ συνεγένοντο διηγόμενῳ ταῦτά ἢ ἐκεῖνος διηγείτο; Vide Heinsii Versionem. In Cl. Davisi coniectura, videtur deesse Nominatiu Verbo διηγείτο. M.

^d διηγόμενῳ αὐτῷ ἐκείνῳ ἢ διηγείτο; Heinsius emendat διηγόμενῳ ταῦτά, ἐκεῖνος ἢ διηγείτο; Malim διηγόμενῳ] αὐτῷ ἐκείνῳ ὃ] διηγείτο;

στρατιωτικῆ δὴμηγορῶν, διενεχθεὶς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, σπῶμενος τὸ ξίφος, ὡς παίσων, κωλύεται ὑπὸ δαιμονίᾳ Ἀθηῶν καλεῖ τὸ δαιμόνιον. Αὕτη γὰρ, Φησὶν, ὀργιζομένῳ αὐτῷ παρεγένετο,

Στῆ δ' ὀπιθεν ^e, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα.

Τὴν δὲ αὐτὴν ταύτην Ἀθηῶν λέγει, καὶ τῆ Διομήδους Φησί ^f.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ γινώσκοις ^g ἢ μὲν θεὸν, ἢ δὲ καὶ ἄνδρα.

Πάλιν αὖ τῷ Τηλεμάχῳ, μέλλοντι συγγίνεσθαι βασιλεῖ πρεσβυτέρῳ, αἰδωμένῳ καὶ ἀπορρομένῳ ὁ ἑταῖρος λέγει:

Τηλέμαχ', ἄλλα ^h μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,

Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται.

tatis procedit cum Agamemnone, vt stricto ei gladio ictum intentet, donec a daemōnio cohibetur, quod Homerus ibi Mineruam appellauit. Illa enim irato illi adstitit, et:

*Ast ergo flauos Pelidae diua capillos
Arripuit.*

Eandem hanc rursus Mineruam vocat, vbi de Diomede:

*Eripui densam circum tibi lumina nubem,
Vt pura in luce aspicias hominesque, Deosque.*

Rursus Telemacho, cum regem seniore aditurus verecundaretur, et quid dicturus acturusue esset subdubitaret, socius respondet;

*Telemache, ipsa tibi tua mens nonnulla loquenti,
Quaedam etiam daemon tibi dicit.*

Posteaque

^e Στῆ δ' ὀπιθεν.] Iliad. Α'. 197. Harleian. autem dat ξανθῆς [τε] κόμης, quae varietas est non spernenda.

^f αὐτὴν ταύτην Ἀθηῶν [λέγει,] καὶ τῆ Διομήδους φησί.] Vulgo αὐτὴν ταύτην Ἀθηῶν [λέγων,] καὶ [περὶ] τῆ Διομήδους φησί. Nos edidimus, quemadmodum iubet Reg. optimus et praestantissimus codex.

Tom. I.

^g Ὄφρ' εὖ γινώσκοις.] Hi versus exstant Iliad. Ε'. 127. Apud Homerum vulgo legitur γινώσκοις, apud nostrum γινώσκοις, quae fuit Homeri manus, vt vel ex minore scholiasta patet. Regius autem codex γινώσκοι, et Maximus forsā ob syntaxin, vt saepe solet, secundam personam mutauit in tertiam.

^h Τηλέμαχ', ἄλλα.] Odyss. Γ'. 26.

R

z 00

καὶ προσέθησι τὴν αἰτίαν τῆς παρὰ τῷ δαιμονίῳ ἐλπίδος
οὐ γὰρ οἶω

οὐδέ σε θεῶν ἰ ἀέκητι γενέσθαι τε, τραφέμεν τε.
καὶ ἐπ' ἄλλῃ αὖτις·

τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη κ.
καὶ ἐπ' ἄλλῃ·

τυδεΐδῃ διομήδει ἰ Παλλάς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ θάρσος.

καὶ ἐπ' ἄλλῃ·

γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ ἢ, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβείν
ὄρεᾶς τὸ πλῆθος τῶν συγγιγνομένων τῷ δαιμονίῳ.

ε'. ββλεῖ τοίνυν, τὸν σωκράτην ἐάσας, Ὀμήρου πύ-
θεσθαι, τί σοι ταυτὶ ἐθέλει, ὧ ποιητῶν γενναίοταται;

Posteaque causam, cur hoc speret de daemone, adiungit:

Non ego namque

Te reor inuitis natum, aut adolescere Diuis.

Et de alio:

Indidit hanc illi mentem pulcherrima Iuno.

Et de alio:

Tydidæ Diomedæ flaua Minerva

Virtutem, atque animos afflauerat.

Et de alio:

Atque agiles artus olli dat, crura, manusque.

Videsne, quam multi fuerint, qui daemōnii alicuius vfi sint
consortio?

6. Vis igitur, relicto Socrate, ex Homero quaeramus?
quid haec tandem sibi volunt, poetarum praestantissime? Si-
quidem

ἰ οὐ γὰρ οἶω οὐδὲ σε θεῶν] Hanc sane pulchram lectionem
Maximi seruant exemplaria;
nisi quod in Harleian. duae
postremae τῷ [εἰδὲ] litterae libra-
rio delendae videantur, vt ad
vulgatos Homeri codices sese
accommodet. Sed, vt arbitror,
ii ex nostro sunt emendandi;

nam θεῶν hic, vt passim, pro
monosyllabo ponitur.

κ τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ] Haec de
Achille dicit poeta, Iliad. A. 55.

ἰ τυδεΐδῃ διομήδει] Iliad E. I.

π γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ] No-
ster memoria lapsus est, cum
haec ἐπ' ἄλλῃ pronuntiarī cen-
suerit; nam de Diomede pro-
fus adfirmantur, Iliad. E. 122.

Seçtio

τὸ μὲν γὰρ Σωκράτης δαιμόνιον ἐν, καὶ ἀπλῆν, καὶ ἰδιωτικόν, καὶ δημοτικόν ^π, ἢ ποταμὸν διαβαίνοντα ἀνακαλύμενον ^ο, ἢ Ἀλκιβιάδῃ ἔρωτα ^ρ ἀναβαλλόμενον, ἢ ἀπολογεῖσθαι βεβλόμενον ^q, ἢ ἀποθνήσκειν προαιρέμενον ^ς κωλύον ^τ. Ὁμήρῳ δὲ τὸ δαιμόνιον ^ς συνίσταται,

quidem ille, de quo loquimur, daemon Socratis simplex erat, priuatus, popularis; qui cum aut fluiuium transire cogitat Socrates, reuocare eum solet; aut cum Alcibiadem amare instituit, differre suadet; aut cum defensionem parat, non permittit; aut cum mori statuit, non repugnat. At vero Home-

ricus,

Sectio 5.

^π καὶ ἰδιωτικόν καὶ δημοτικόν.] Absurde, si enim utrumque fuerit, et ἰδιωτικόν et δημοτικόν, (quae duo sunt maxime contraria) quomodo ἐν καὶ ἀπλῆν? Scribe, καὶ ἰδιωτικόν, ἢ δημοτικόν, ἢ ποταμὸν etc. Vult, Socratis Daemonium fuisse rem Personalem. patet ex Oppositione Homerici Daemonii, in sequentibus. ita Diff. VI. ἄλλος αὐτὸς πόλεμος ἐμπεσὼν τῇ ψυχῇ, ἢ δημοσίος, ἀλλ' ἰδιωτικός. M.

^ο ποταμὸν διαβαίνοντα ἀνακαλύμενον,] In Platonis Phaedro p. 343. A.

^ρ Ἀλκιβιάδῃ ἔρωτα ἀναβαλλόμενον.] Hoc plus vice simplici testatur Socrates apud Platonem. Vide sis Alcib. I. p. 25. A. G. 26. A. 33. G.

^q ἢ ἀπολογεῖσθαι βεβλόμενον.] Manifesto deest aliquid. Heinsius reponit ἢ ἀπολογεῖσθαι βεβλόμενον [ἐκ ἐῶν.] Malim, sed eodem sensu, ἢ ἀπολογεῖσθαι βεβλόμενον [κωλύον.] Socrates apud Xenophontem in Apol. §. 4. Δις ἤδη ἐπιχειρήσαντός με σκοπεῖν

περὶ τῆς ἀπολογίας, ἐναντιῶτά μοι τὸ δαιμόνιον. Vide sis et §. 8.

Ibid. ἢ ἀπολογεῖσθαι βεβλόμενον, ἢ ἀποθνήσκειν προαιρέμενον ἢ κωλύον.] Heinsius supplet ἐκ ἐῶν, non permittens, post βεβλόμενον. recte ad sensum. sed aliter scripsit Maximus, nisi fallor: nempe, ἢ ἀπολογεῖσθαι βεβλόμενον ΚΩΛΥΟΝ, ἢ ἀποθνήσκειν προαιρέμενον ὅΤ ΚΩΛΥΟΝ. De qua restitutione vix dubitabitur post haec exempla moris eius: Diff. IX. 2. τὸ μὲν σῶμα ΠΑΡΕΪΧΕΝ — τὴν δὲ ψυχὴν ὅΤ ΠΑΡΕΪΧΕ. XXXVI. 2. τὰς εὐτυχίας ΘΑΥΜΑΖΟΝΤΕΣ, τὰς ἀρετὰς ΜΗ ΘΑΥΜΑΖΟΝΤΕΣ. XVIII. 7. εἰδὲ μὴ, τὰς μὲν ἀνδρας ἔΞΕΙΣ. τὰς δὲ τριήρεις ὅΤΧ ἔΞΕΙΣ. et paullo post sect. 8. ἀποκτείνω μὲν ΔΥΝΑΝΤΑΙ, βλάψω δὲ ὅΤ ΔΥΝΑΝΤΑΙ. Si plura cupis, vide III. 7. XXVI. 8. XXXI. 7. XXXVIII. 1. Ita quoque supplet Cl. Editor. M.

^τ ἀποθνήσκειν προαιρέμενον ἢ κωλύον.] Vide Platonem in Apol. Socr. p. 368. F.

^ς Ὁμήρῳ δὲ τὸ δαιμόνιον] R 2 Vulgo

ἔτε ἐνὶ, ἔτε ἐφ' ἐνὶ, ἔτε ἐν, ἔτε ἐπὶ σμικροῖς ἀλλὰ
καὶ παντοδαπὸν ^ι, καὶ πολλάκις, καὶ ἐν πολλοῖς ὀνό-
μασι, καὶ ἐν πολλοῖς Φαντάσμασι, καὶ ἐν παντοδα-
παῖς Φωναῖς. Ἄρ' ἔν καὶ ἀποδέχη τι τῶν, καὶ ἡγή-
τι εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ τὴν Ἥραν, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα,
καὶ Ἔριν ^υ, καὶ ὅσις ἄλλος δαίμων Ὀμηρικός; Μή με-
οῖς πυνθάνεσθαι εἰ τοιαύτην ἡγή τὴν Ἀθηνᾶν, οἷαν Φει-
δίας ἐδημιέργησεν, ἔδεν τῶν Ὀμήρου ἐπῶν Φαυλοτέρων,
παρθένον καλὴν, γλαυκῶπι, ὑψηλὴν, αἰγίδα ἀνε-
ζωσμένην, κόρυν φέρονσαν, δόρυ ἔχουσαν, ἀσπίδα
ἔχουσαν μηδὲ αὐτὴν Ἥραν, οἷαν Πολύκλειτος Ἀργείος
ἔδειξε, λευκώλενον, ἐλεφαντόπηχυν, εὐῶπι, εὐείμο-
να, βασιλικὴν, ἰδρυμένην ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου· μηδὲ γε
αὐτὸν Ἀπόλλωνα, οἷον γραφεῖς ^κ καὶ δημιεργοὶ εἰκά-

ricus non vni adest, neque vno in negotio, neque vnus, ne-
que in parui momenti rebus; sed varius, sed saepe diuersa
nomina, diuersam formam, diuersas etiam assumit voces.
Velim iam scire, an aliquid admittas horum, putesque aut
Mineruam esse aliquid, aut Iunonem, aut Apollinem, aut
Contentionem, vel si quis praeterea sit daemon Homericus.
Nec hoc a me quaeri nunc existimes, vtrum talem esse arbi-
traris Mineruam, qualis a Phidia expressa est, nulla parte
Homericam inferior, virginem dico pulchram, caesis oculis,
proceram, aegide praecinctam, cum galea, et hasta, et cly-
peo; aut Iunonem, qualem eam Polycletus Argiuis exhibuit,
albis vlnis, cubitis eburneis, pulchris oculis, varia veste,
forma regia, aureoque innixam throno; aut Apollinem,
quasi a pictoribus statuariisque pingitur, adolescentulum, qui
e chla-

Vulgo Ὀμήρου δὲ [καὶ] τὸ δαίμο-
νιον. Secuti sumus Reg. et Har-
leian. qui vocem mediam non
agnoscunt.

^ι ἀλλὰ [καὶ] παντοδαπὸν.] Sic
Reg. vulgo deest vocula se-
cunda.

^υ καὶ Ἔριν.] Vide Iliad. δ'.
440. seqq.

Ibid. καὶ Ἔριν.] Caetera Nu-
mina huius loci articulum prae-
fixum habent, τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν
Ἥραν, τὸν Ἀπόλλωνα. cur non
igitur καὶ τὴν Ἔριν? M.

^κ οἷον γραφεῖς.] Vulgo οἷον οἱ
γραφεῖς. Sed Reg. articulum
respuit.

γ μετέ-

ζῆσι, μειράκιον γυμνὸν ἐκ χλαμυδῆς, τοξότην γ, δια-
 βεβηκότα τοῖς ποσὶν ὡσπερ θεόντα. Οὐ τῆτο ἐρωτῶ,
 εἰδὲ ἠγῶμαι σε Φαῦλον εἶναι τάληθῆ εἰκάζειν, ὥστε
 μὴ μεταβάλλειν τὸ αἶνιγμα εἰς λόγον· ἀλλ' εἰ τῶ ὄντι
 ἠγῶ ταυτὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ σώματα ἔαίνιτ]εσθαί
 τινας δαιμονίους δυνάμεις, καὶ συνισταμένας τῶν ἀνθρώ-
 πων τοῖς εὐμοιροτάτοις καὶ ὑπαρ καὶ ὄναρ. Εἰ γὰρ
 εἰδερμίαν ἠγῶ, ὦρα σοι καὶ ὀμήρω πολεμεῖν, καὶ τὰ
 μαντεῖα ἀναιρεῖν^a, καὶ ταῖς Φήμαις ἀπιεῖν, καὶ τὰ

e chlamyde nudum latus ostendit, cum arcu et sagittis, pedi-
 busque paululum currentis in modum diductis. Non hoc
 quaero; nec enim tam humiliter de te sentio, ut putem te
 veritatem ipsam eruere, et quod occulte in fabula dicitur, in
 perspicuum mutare sensum non posse: sed an reuera haec no-
 mina arbitreris, et haec corpora, diuinas quasdam designare
 potestates, quae beatis animabus, siue in somnis, siue vigi-
 lantibus assistant. Quod si nullum esse credas, erit tibi con-
 tinuo et cum Homero pugnandum, et oracula tollenda, et

Deorum

γ μειράκιον γυμνὸν ἐκ χλαμυδῆς,
 τοξότην,] Vulgo distinguunt
 μειράκιον γυμνὸν, ἐκ χλαμυδῆς το-
 ξότην. Nos interpunctionem,
 quam probauit Heinsius, exhi-
 bemus. Vide cl. Liebii Go-
 tham Numarian. cap. VIII. §. 13.

ε καὶ ταυτὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ σώ-
 ματα] Vocem vltimam suspen-
 ditam habeo. Legendum forte,
 τὰ ὀνόματα καὶ τὰ φαντάσματα,
 ut paullo ante, καὶ ἐν πολλοῖς
 ὀνόμασι, καὶ ἐν πολλοῖς φαν-
 τάσμασι. Per ὀνόματα vult
 nomina varia quibus τὸ δαιμό-
 νιον Homericum appellatur:
 interdum Iupiter, interdum
 Apollo, vel Minerva, vel Venus,
 etc. Per φαντάσματα (si ita scri-
 psit) diuersas species sub qui-
 bus apparuit; interdum sub

Amici vel Sodalis forma, inter-
 dum anus, aliquando hostis, etc.
 τῆτο γὰρ ἐστὶ, inquit, τὸ ἀνθρώ-
 ποις φανταζόμενον καὶ
 προσφθεγγόμενον et Diff. XV. ad
 fin. ὁ δὲ ἐκτὼρ — φαντά-
 ζεται πηδῶν ἀνὰ τὸ κελίον. Si
 quis pro σώματα malit φήματα,
 vel ἄσματα, habebit vnde sen-
 tentiam suam tueri poterit.
 Mox, Verbum φεύγειν non ad-
 modum placet. M.

α τὰ μαντεῖα ἀναιρεῖν, etc.]
 Sic loquitur Maximus, quia
 secundum Platonicos a daemo-
 nibus proficiscuntur κληδόνες καὶ
 ὄττειαι, καὶ ὀνειράτα, καὶ χρησμοὶ, καὶ
 ἕσα κατὰ μαντεῖαν ὑπὸ θνητῶν τεχνι-
 τέυεται. Verba sunt Alcinoi
 cap. XV. Plura congesimus
 ad Differt. XIX. 3.

R 3

6 μετα

ὄνειρατα Φεύγειν, καὶ Σωκράτην δὲ εἶναι. Εἰ δὲ ταῦτα μὲν ἔτε ἀπίστα ἠγῆ, ἔτε ἀδύνατα, ἀπορεῖς δὲ περὶ Σωκράτους μεταλαβῶν ἐρήσομά σε ^b, πότερα ἔκ ἀξίου ἠγῆ τὸν Σωκράτην μοίρας δαιμονίας, ἢ τὸ δυνατόν ἄλλοθι, ἐνταῦθα ἐξασθενεῖ ^c. Ἀλλὰ τὸ μὲν δυνατόν διδῆς, κἀνταῦθα δώσεις, τὸ δὲ ἄξιον ἔκ ἀφαιρήσεις τῷ Σωκράτους. Εἰ τοίνυν καὶ δυνατόν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἄξιος Σωκράτης, λείπεται σοι μὴ περὶ Σωκράτους ἀμφισβητεῖν ^d, ἀλλὰ καθόλου σκοπεῖν, τίς ἢ τῶ δαιμονίας φύσις.

ζ'. Καὶ τῆτο μὲν σοι παρ' ἐμῶ καὶ αὐθις λελέξεται νῦν δὲ ἴθι αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ἐκκαθηράμενος ταυτηνὴν τὴν δόξαν, ἵνα σοι καὶ προτέλεια γένηται ταῦτα τῷ μέλ-

Deorum responsis fides detrahenda, et reiicienda somnia, et relinquendus Socrates. Sin his nec fidem demis, neque fieri posse negas, tantumque de Socrate dubitas: vicissim ex te quaeram, vtrum ex duobus malis concedere, aut Socratem diuino indignum fuisse numine; aut, quod in aliis fieri potest, hic non posse? Atqui si fieri posse concedes, etiam hic concedes, neque Socratem indignum fuisse vquam probabis. Si igitur, et fieri res ipsa possit, neque indignus sit Socrates, reliquum est, vt non amplius peculiariter de Socrate, sed in genere, qualis sit daemonum natura, dispicias.

7. Quod et paulo post fiet a nobis: nunc ad te redi, conceptamque illam penitus opinionem excute, vt tibi haec sint velut sacra quaedam sequentis dissertationis primordia, Deos nimirum

^b μεταλαβῶν ἐρήσομά σε,] Sic et Heinſius ex Mſs. legendum notauit. Vulgo μεταβαλῶν.

Ibid. μεταλαβῶν ἐρήσομαι] Vide quae dixi ad XIII. 7. vbi malui μεταβαλῶν. Plato in *Sympos.* p. m. 37. ὡς περ ἂν εἴ τις μεταβαλῶν, ἀντὶ τῷ καλῷ τῷ ἁγαθῷ χρώμενος, πυνθάνοιτο, etc. M.

^c ἐνταῦθα ἐξασθενεῖ.] Vulgo ἐξασθενεῖς. Sed recte Stephanus ἐξασθενεῖ, quia verbum est ἀμεταβατον. Ac ita diferte Reg. et Harleian. Vide *Differt.* XVII. 12. XXII. 5.

^d μὴ περὶ Σωκράτους [ἀμφισβητεῖν,] Vulgo deest vox vltima, quam suppeditarunt Reg. et Harleian.

λοντος λόγῳ, ὅτι θεοὶ ἀνθρώποις ἀρετὴν καὶ κακίαν
 ἐνεύουσαν, ὡς περὶ ἐν σταδίῳ ἀγωνισαῖς, τὴν μὲν ἄθλον
 μοχθηρίας φύσεως καὶ γνώμης^e πονηραῖς, τὴν δὲ ἐπι-
 νικίον γνώμης ἀγαθῆς καὶ φύσεως ἐρρωμένης^f, ὅταν
 κρατῶσι καλοκάγαθία. Τέτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει
 ξυνίστασθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τῶ βίῳ, ὑπερέχον
 χεῖρα καὶ κηδόμενον· τὸν μὲν φήμαις σώζει, τὸν δὲ
 οἰωνοῖς, τὸν δὲ οὐεῖρασι, τὸν δὲ φωναῖς, τὸν δὲ θυ-
 σίαις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ πρὸς πάντα
 ἐξικνεῖσθαι τοῖς λογισμοῖς, ἅτε περιβεβλημένη ἐν τῷ
 δευτέρῳ βίῳ πολλὴν καὶ σκοτεινὴν ἀχλὺν, καὶ ἐν πολ-
 λῷ ψόφῳ καὶ θορύβῳ τῶν δεῦρο κακῶν διατρέιβουσα,
 καὶ ταραττομένη ὑπ' αὐτῶν. Τίς γὰρ ἔτω ταχύς καὶ
 ἀσφαλὴς ὁδοιπόρος, ὡς μὴ ἐντυχεῖν βαδίζων χαράδρα

nimirum virtutem vitiumque hominibus, non aliter quam in
 stadio athletic, tribuisse; hoc quidem ut flagitiosae mentis
 indolisque mercedem, illam probae contra erectaeque prae-
 mium. Hi sunt, quibus diuina assistit natura, quorum vitam
 promouet, quos manu sua protegit, et defendit; alios nam-
 que ominibus, alios auguriis, hos infomniis, hos monitis,
 hos sacrificiis conseruat. Fieri enim non potest, ut humana
 mens, quae est eius imbecillitas, praesertim cum secunda hac
 vita densissima in caligine, multoque et assiduo praesentium
 malorum in tumultu versetur ac strepitu, a quibus perturbari
 eam necesse est, rationis vi omnia assequatur. Quis enim
 tam aut expeditus, aut prouidus viator, ut non inter eundum
 vel

Sectio ζ'.

^e ἄθλον [μοχθηρίας] φύσεως]
 Sic uterque codex, vulgo μοχ-
 θηρίας.

Ibid. μοχθηρίας φύσεως καὶ γνώ-
 μης πονηραῖς,] Pro μοχθηρίας Codd.
 habent μοχθηρίας quod Cl. Edi-
 tori placuit. eodem iure scri-

bendum videretur καὶ γνώμης
 πονηρίας pro πονηραῖς. M.

^f φύσεως ἐρρωμένης,] Vulgo
 ἐρρωμένης. Henr. autem Stepha-
 nus ex coniectura veram lectio-
 nem reposuit, eamque diferte
 repraesentat Harl. Sic Dissert.
 XVI. 9. Ἡ δὲ [ἐρρωμένη] ψυχὴ
 καὶ χροσῶ δαίμονι συγκεκριμένη.

ἀφανεῖ, ἢ χάρακι ἀδήλω, ἢ κρημῶ, ἢ τάφρῳ; τίς δὲ ἔτω κυβερνήτης ἀγαθός καὶ εὐσοχος, ὡς ἀπείρατος διελθεῖν κλύδωνος, καὶ ζάλης, καὶ πνευμάτων ἐμβολῆς, καὶ αἴερος τεταραγμένος; τίς δὲ ἔτως ἰατρός τεχνικός, ὡς μὴ ἐπιταραχθῆναι ἀφανεῖ καὶ ἀνελπίζῳ νοσήματι, ἀλλὰ ἄλλοθεν ὑποφουομένῃ καὶ ὑποτεμνομένῃ τῆς τῆς τέχνης λόγῃς; τίς δὲ ἀνὴρ ἔτως ἀγαθός, ὡς διελθεῖν βίον ἀπταισῶς καὶ ἀσφαλῶς, ὡς σῶμα νοσερόν, ὡς πλῆν ἀδηλον, ὡς ὁδὸν διεσκαμμένην, καὶ μὴ δεηθῆναι ἐν τέτοις κυβερνήτῃ καὶ ἰατρῷ καὶ χειραγωγῷ θεῷ; καλὸν μὲν γὰρ ἡ ἀρετὴ, καὶ εὐπορώτατον, καὶ δρασιώτατον· ἀλλὰ ἀνακέρταται ὕλη πονηρᾶ, καὶ ἀσαφεῖ, καὶ

vel in caecam foueam, aut occultum palum, aut praecipitium incidat aliquod, aut scrobem? aut quis tam peritus providusque gubernator, ut mare sine fluctibus aut procellis, sine ventorum impetu, sine vlla perturbatione aeris possit transmittere? quis tam in arte sua versatus medicus, qui non interdum occulto aliquo insperatoque perturbari possit morbo, si praesertim plures, aliusque aliunde accedat, qui omnes disciplinae evertat regulas? aut quis vir tam bonus, qui in offenso pede nulloque lapsu vitam possit percurrere (cum praesertim non minus difficultatis habeat, quam corpus aegrum, nauigatio incerta, via plurimis in locis suffossa) ut non in his gubernatore, et medico, et manu ductore opus habeat Deo? Praeclara res est, fateor, per se virtus, paratuque facillima,

g ὡς σῶμα νοσερόν, ὡς πλῆν ἀδηλον, ὡς ὁδὸν διεσκαμμένην.] Si nihil Contextui desit post διεσκαμμένην, ἀπὸ κοινῆς repetendum est διελθεῖν ἀπταισῶς καὶ ἀσφαλῶς, ante hos Accusatiuos. Mox, pro ἀντιταράττει, suspicor Maximum scripsisse ἀνταράττει, contra illam arietat: sumpta metaphorā ab animalibus quae capitibus impetunt. Auctor *Encom. Demosth.* inter opera

Luciani, p. 702. ἔγε (Δημοσθένους) καὶ τῆς λόγῃς, ὡς περ κριοῦς ἢ καταπέλτας, Ἄλγηθεν ὀρμημένους, διασειεῖν αὐτῶ καὶ ΚΑΤΑΡΑΤΤΕΙΝ τὰ βυλεύματα. sic ἐξαράσσειν Synesio Epist. LVII. pag. 31. de Andronico: τῆ ΚΕΦΑΛῆ τὸν ἕρπον ἐξαράσσειν ἐπιχειρεῖ. Vide doctiff. *Catakerum* ad M. Antoninum. VI. 20. M.

b Ἄντι

μεσῆ πολλῶ τῷ ἀδύλῳ, ἣν δὴ καλῶσιν οἱ ἄνθρωποι
 τύχην, χρῆμα τυφλὸν καὶ ἀσάθμητον. Ἀντιφιλοτιμεῖται
 τῇ ἀρετῇ^h, καὶ ἀντισταεῖ, καὶ ἀνταγωνίζεται, καὶ
 πολλάκις αὐτὴν ἀντιταρατῆει. Ὡς νέφη αἰθέρια ὑπο-
 δραμόντα τὴν ἡλίῳ ἀκτῖναⁱ ἀπέκρυψεν αὐτῷ τὸ φῶς,
 καὶ ἔστι μὲν καὶ τότε ἡλῖος καλός, ἀλλὰ ἡμῖν ἀδύλος-
 ἔτω καὶ ἀρετὴν ὑποτέμνεται τύχης ἐμβολῆ, καὶ καλὴ
 μὲν ἢ ἀρετὴ τάγε ἀλλὰ, ἐμπεισῶσα δὲ εἰς νεφέλην
 ἀδύλον, ἐπισκιάζεται καὶ διατειχιζέται. Ἐνθα
 δὴ αὐτῇ θεῷ δεῖ συλλήπτορος^k, καὶ συναγωνισῶ,
 καὶ παρασάτῃ.

ἢ. Θεὸς μὲν ἔν αὐτὸς κατὰ χάραν ἰδρυμένος^l οἰκο-

facillima, et in actionibus humanis efficacissima; verum in ma-
 terie improba, incerta, plurimae ambiguitatis plenissima ver-
 satur, quam fortunam dicunt homines, re caeca, minimeque
 sibi aequali. Haec cum virtute congregitur, virtuti resistit,
 cum virtute pugnat, saepiusque illam ex aduerso interue-
 niens perturbat. Non aliter quam cum nebulae in aere
 radios solares occupant, eiusque nobis lumen eripiunt, manet
 quidem sol non minus, quam ante fuit, pulcher, nobis tamen
 non apparet; eodem modo virtutem intercipit fortunae inter-
 ventus, nec enim propterea minus per se pulchra est virtus,
 sed, tanquam caeca nebula, caligine obducitur, obstruitur-
 que. At tum potissimum adiutorem Deum, sociumque certa-
 minis, ac defensorem requirit.

8. Iam certum est eodem in loco manere Deum, dum coe-
 lum

^h Ἀντιφιλοτιμεῖται τῇ ἀρετῇ]
 Vulgo Ἀντιφιλοτιμεῖται [δὲ] τῇ
 ἀρετῇ, contra quam volunt co-
 dices et editio Stephani.

ⁱ Ὡς νέφη αἰθέρια ὑποδραμόν-
 τα τὴν ἡλίῳ ἀκτῖνα] Vulgo Ὡς
 νέφη ἐν αἰθέρι ὑποδραντα, pro quo
 vocabulo Stephanus legit ὑπο-
 δραμόντα vel ὑποδύντα. Prius
 verum, quod et Mss. reprae-
 sentant. At iidem codices ha-
 bent, ὡς νέφη αἰθέρι, vnde nos
 αἰθέρια fecimus.

^k Ἐνθα [δὴ] αὐτῇ θεῷ δεῖ συλ-
 λήπτορος,] Vulgo Ἐνθα δεῖ αὐτῇ
 θεῷ συλλήπτορος. Reg. Ἐνθα [δεῖ]
 αὐτῇ θεῷ [δεῖ] συλλήπτορος. Sed
 cum vel secunda vel penultima
 vox in ea lectione profus
 abundaret, nos Harleianum
 κατὰ πόδας sequendum duximus.

Sectio ἦ.

^l Θεὸς μὲν ἔν αὐτὸς κατὰ χά-
 ραν ἰδρυμένος] Platonici statue-
 bant Deorum parentem, qui

R 5

omniū

μῆ τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν ἐν ἔρανῶ τάξιν. Εἰσὶ δ' αὐτῶ
 φύσεις ἀθάνατοι δεύτεραι, θεοὶ καλούμενοι δεύτεροι^m,
 ἐν μεσογίᾳ γῆς καὶ ἔρανῶ τεταγμένοι. Θεῶ μὲν ἀσθε-
 νέστεροι, ἀνθρώπων δὲ ἰσχυρότεροι. Θεῶν μὲν ὑπηρεταί,
 ἀνθρώπων δὲ ἐπιστάται. Θεῶν μὲν πλησιαίτατοι, ἀν-
 θρώπων δὲ ἐπιμελέστατοι. Ἡ γὰρ ἂν τῶ δια μέσῃ
 πολλῶ τὸ θνητὸν πρὸς τὸ ἀθάνατονⁿ διετειχίσθη τῆς
 ἔρανῆς ἐπόψεώς τε καὶ ὁμιλίας, ὅτι μὴ τῆς δαιμονίης
 ταύτης φύσεως, οἷον ἀρμονίας, κατὰ τὴν πρὸς ἐκάτε-
 ρον συγγένειαν καταλαβῆσθαι δεσμῶ τὴν ἀνθρώπινην

lum regit, omniaque in eo ordinat ac disponit. Ergo immor-
 tales quasdam habet potentias, quas secundas immortales vo-
 cant, in medio terrae coelique constitutas: hi minus poten-
 tes sunt quam Dii, magis quam homines; Deorum ministri,
 hominum praesides; Diis proximi, hominum curatores dili-
 gentissimi. Maximo namque interuallo mortale ab immortalī,
 et aspectu rerum coelestium, et consuetudine discluderetur,
 nisi eorum, quos daemones dicimus, interueniret natura,
 quae, vinculi instar, ea, quam vtraque habet, cognatione,
 non aliter quam in harmonia quadam imbecillitatem huma-
 nam

omnium rerum dominator atque
 auctor est, solutum ab omnibus
 nexibus pariendi aliquid geren-
 diue, nulla vice ad alicuius rei
 munia obstrictum. Verba sunt
 Apuleii de Deo Socr. p. 669.
 Vide nostrum Differt. XVII.
 12. et Alcinoum cap. X. 15.

^m Εἰσὶ δ' [αὐτῶ] φύσεις ἀθάνα-
 τοὶ [δευτέρου, θεοὶ] καλούμενοι δεύ-
 τεροί,] Vulgo Εἰσὶ δ' αὐτῶ φύσεις
 ἀθάνατοι, οἱ καλούμενοι ἀθάνατοι δεύ-
 τεροί. Reg. et Harleian. exhibent
 Εἰσὶ δ' [αὐτῶ] φύσεις ἀθάνα-
 τοὶ [δευτέρου, οἱ] καλούμενοι δεύτεροι.
 Paccius vertit, *Ab eoque foecunda*
(legendum secunda) est
immortalium classis, qui Dii

medioximi dicuntur. Vnde co-
 dicum vestigiis insistentes feci-
 mus, Εἰσὶ δ' [αὐτῶ] φύσεις ἀθά-
 νατοι [δευτέρου, θεοὶ] καλούμενοι
 δεύτεροι, quo modo laudatus in-
 terpres legisse videatur.

ⁿ τῶ δια μέσῃ πολλῶ [τὸ θνη-
 τὸν] πρὸς τὸ ἀθάνατον] Reg. et
 Harleian. τῶ θνητῶ πρὸς τὸ ἀθά-
 νατον. Lege τῶ δια μέσῃ πολλῶ
 [τῶ θνητῶ] πρὸς τὸ ἀθάνατον, διε-
 τειχίσθη etc. Plato in Sympo-
 s. p. 327. Πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξὺ
 ἐστὶ θεῶ τε καὶ θνητῶ — Ἐν μέσῃ
 δὲ ὄν ἀμφοτέρων συμπληροῖ, ὥστε τὸ
 πᾶν αὐτὸ αὐτῶ ξυνδεδέσθαι —
 θεὸς ἀνθρώπων ἔ μίγνυται, ἀλλὰ
 διατῆται πᾶσά ἐστιν ἢ ὁμιλία καὶ
 διάλεκτος

ἀσθένειαν πρὸς τὸ θεῖον κάλλος ο. Καθάπερ γὰρ, οἶμαι ρ, τὸ βαρβαρικὸν τῆ ἑλληνικῇ διήρηται φωνῆς συνέσει ρ, ἀλλὰ τὸ τῶν ἐρμηνέων γένος τὰς παρ' ἑκατέρου φωνὰς ὑποδεχόμενον, καὶ διαπορθευθὲν πρὸς ἑκατέρου, συνῆψεν αὐτῶν καὶ συνεκέρασε τὰς ὁμιλίας ἕτω δ' αὐ καὶ τὸ δαιμόνιον γένος ἐπίμικτον νοεῖται θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις. Τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἀνθρώποις φανταζόμενον, καὶ προσφθεγγόμενον, καὶ εἰλόμενον ἐν μέσῃ

nam cum pulchritudine coniungeret diuina. Non aliter arbitrator, quam barbaros videmus ignoratione linguae a Graecis separatos esse; cui rei subueniunt interpretes, qui utrinque verba accepta utrisque deferunt, atque eo modo consuetudine eos coniungunt, miscentque inter se et commerciiis: ita ii, quos dixere daemones, inter Deos sunt hominesque. Hi sunt, qui mortalibus sese offerunt, mortales affantur; qui media

διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Vide porro nostrum Differt. XV. 2. Hieroclem in Aur. Carm. p. 16, 18. et Apuleium de Deo Socr. p. 674.

ο ὅτι μὴ τῆ δαιμονίᾳ ταύτης φύσεως, — καταλαβέσθης [δέσμῳ] τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν πρὸς τὸ θεῖον κάλλος. Vulgo ὅτι μὴ τῆ δαιμονίᾳ ταύτης φύσεως, — καταλαβέσθης [δέσμος συνέδησε] τὴν etc. Nos optimam lectionem, quam Reg. habet, iure merito dedimus. Sic Differt. XV. 3. ὅτι μὴ τῆς φύσεως τῆτοις [δέσσης] τὴν τῆ ὕδατος ἕσταν. Ut constructione sine dubio recta sit.

Ibid. τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν πρὸς τὸ θεῖον κάλλος. Omnino κράτος, (non κάλλος,) cum opponatur ἀσθένειαν. Quae sequuntur, ἀλλὰ τὸ τῶν ἐρμηνέων γένος etc. desumpta sunt ex verbis Diotimae apud Platonem in Sym-

posio. Operaepretium erit loca contulisse, ut fontem videas unde tam largiter hausit Maximus. Paullo ante τὸ θνητὸν recte habere opinor; neque legendum τῆ θνητῆ cum Codicibus, neque τῆ θνητῆ cum *Dauiſio*. si enim mutes, deerit *Nominatiuus Verbo διετειχίσθη*. Ordo verborum est confusus, ut in Platonis imitatore. Vide *Heinsii* Versionem. M.

ρ καθάπερ [γὰρ] οἶμαι, Vulgo deest vox media, quam, fideiussoribus Reg. et Harleian. adiecimus.

ρ φωνῆς συνέσει. Contrarium dicere debuit, ignorantia linguae, φωνῆς οὐ συνέσει, non-intelligentia, per ὑφέν, quod Graecis scriptoribus satis frequens est. sic ἔ-τέχνη, non-ars Diff. XXIII. 2. ἐκ-ἔθνη, Rom. X. 19. ἐκ-ἰσχύι, Thren. I. 6. ἔχ-ὄδῳ, Psalm.

τῇ θνητῇ φύσει^τ, καὶ ἀπωφελῆν ὅσα ἀνάγκη δεῖσθαι
θεῶν^ς τὸ θνητὸν γένος. Πολλή δὲ ἡ δαιμόνων ἀγέλη.

Τρεῖς γὰρ μύριοι^ε εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πελυβοτείρη
Ἀθάνατοι, Ζηνὸς πρόπολοι.

Οἱ μὲν ἰατροὶ νοσημάτων, οἱ δὲ τῶν ἀπόρων σύμβουλοι,
οἱ δὲ τῶν ἀφανῶν ἄγγελοι, οἱ δὲ τέχνης συνεργάται,
οἱ δὲ ὁδῶν συνέμποροι οἱ μὲν ἀστικοί, οἱ δὲ ἀγροικιοί,
οἱ δὲ θαλάττιοι^υ, οἱ δὲ ἠπειρωτικοί εἴληχε δὲ ἄλλος
ἄλλην ἐστὶν σώματος, ὁ μὲν Σωκράτην, ὁ δὲ Πλάτωνα,
ὁ δὲ Πυθαγόραν, ὁ δὲ Ζήνωννα, ὁ δὲ Διογένην· ὁ μὲν Φο-
βερὸς, ὁ δὲ Φιλάνθρωπος, ὁ δὲ πολιτικός^κ, ὁ δὲ τακτι-
κός ὅσαι φύσεις ἀνδρῶν, τοσαῦται καὶ δαιμόνων

media in natura hominum versantur, abundeque quicquid
humanum desideret genus, solent praestare. Magnus eorum
est numerus:

*Ter sunt mille etenim per terrae vberima regna,
Gens immortalis, famuli Iouis.*

Horum alii morbis medentur, alii in rebus ambiguis consi-
lium dant, alii occulta nunciant, alii in exercendis auxilio
sunt artibus, alii iterum sunt comites; rursus alii urbani, alii
sunt rustici, alii sunt marini, alii sunt terrestres, alius rursus
aliud corpus habitat, hic Socratem, ille Platonem, ille Pytha-
goram, Zenonem ille, ille Diogenem; hic terribilis, ille
hominum amantissimus, hic civilis, ille militaris; quot deni-
que hominum sunt ingenia, tot et daemonum sunt genera:

Namque

Pfalm. CVII. 40. Vocula οὐ
omitti potuit ob similitudinem
literarum ου quae sequebantur:
quemadmodum supra lect. 5.
Ὁμήρη οὐ συνεγένοντο. M.

τ ἐν μέσῃ [τῇ] θνητῇ φύσει.]
Vulgo deest articulus, quem
nos, volentibus Mss. addi-
dimus.

ς ὅσα ἀνάγκη δεῖσθαι [θεῶν] Sic

recte codex vterque, nam vo-
cem θεῶν vulgatae nesciunt.

ε Τρεῖς γὰρ μύριοι.] Hesiodus
Op. et Dier. v. 252.

υ οἱ [δὲ] θαλάττιοι.] Vulgo
οἱ [μὲν] θαλάττιοι, repugnantibus
Mss.

κ ὁ [δὲ] πολιτικός.] Sic Reg.
et Harleian. Nam vulgo legi-
tur ὁ [μὲν] πολιτικός.

γ κολ

Καί τε θεοὶ ὕξειοισιν εἰκότες ἀλλοδαποῖσι,
 Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπισρωφῶσι πόληας.
 Ἐὰν δὲ πρὸς μοχθηρὰν δείξῃς ψυχὴν, ἀγέσιος αὐτῆ καὶ
 ἀνεπιστάτητος.

*Namque Dei similes peregrinis saepe colonis,
 Quolibet indui percurrunt corpore terras.*
 At vero si animam mihi ostenderis impiam, scias illam neque
 incolam, neque vitae suae habere praesidem.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Ε'.

Ἔτι περὶ τῆς Σωκράτους δαιμονίας z.

Φερὲ, ἐρώμεθα τὸ δαιμόνιον (Φιλάνθρωπον γὰρ, καὶ
 εἰωθὸς ἀποκρίνεσθαι διὰ σωμάτων ἀνθρωπίνων a,

DISSERT. XV.

Iterum quis sit Deus Socratis.

Agedum, quaeramus ex hoc Deo (mire enim amat ho-
 mines, soletque per eorum respondere corpora, sicut
 per

γ καὶ τε θεοί] Odyss. p. 485.
 Varias autem Deorum peregrin-
 antium fabulas ex historiis an-
 gelorum, quos viris bonis ho-
 spites fuisse sacrae litterae nar-

rant, ortas esse monuit vir
 doctissimus Iohan. Clericus ad
 Genes. XVIII. 1. et in Dissert.
 de Euerf. Sodom. §. VII.

DISSERT. XV. vulgo XXVII.

z Ἔτι περὶ τῆς Σωκράτους δαιμονίας.]
 Sic Reg. vulgatae articulum
 τῆς duplicant. Harleian. autem
 pro dissertationis huius lem-
 mate dat, τί τὸ δαιμόνιον Σωκρά-
 τος. βος. quod et in suo codice
 Paccius inuenit.

Sectio a.

a ἀποκρίνεσθαι διὰ σωμάτων ἀν-
 θρωπίνων.] Perperam, pro σωμά-
 των. Athenagoras Legat. p. m.

30. πίτεύειν τῷ παρὰ τῆς θεῆς πνεύ-
 ματι, ὡς ὄργανα κεινηνῶτι τὰ τῶν
 προφητῶν σώματα. Philo Ju-
 daeus lib. περὶ φυγάδων. p. 352.
 Δεκτέον δὲ ἤδη καὶ περὶ τῆς ἀνω-
 γάτω καὶ ἀρίστης πηγῆς, ἣν ὁ πατήρ
 τῶν ὅλων διὰ προφητικῶν ἐθέσπισε
 σωμάτων. sic et ibi scribendum
 pro σωμάτων. ita Deus loqui di-
 citur διὰ σώματος πάντων ἁγίων
 αὐτῆ προφητῶν, Actor. III. 21.
 et 18. M.

b ἡ ἴσμη-